

filmapilgul, kui nad ühe määratuma taljunurga ümber lõndistwad, kadus poisiks ära, ilma et nad temale midagi oleksiwad saanud ütelda. Ümberringi ei olnud kuskil Mehil-
laste leeri jälgigi tunda.

Meie oleme petetud ja narriks peetud selle kelmi poist-
lese poolt, — ümises üks wana soldat.

Tema seltsilised oliwad niisama rahutumad.

Kapten rääkis iseenesele, ennast tigeada sõnade eest tagasi hoides: Ega see wälle kurjategija meid ommetegi lõhju et toonud.

Suba oli ta walmis tagasiwinnemiseks märki andma, kui äkitselt luust ja üdist läbi läiw wali wileheal lõlas. Brantslased pöödrasiwad, nagu nende wäikene juhataja neile oli näidanud, teisele poole määratumat taljunurka. Imelik pilt paistis neile filma. Kõrgel talju tasasel kohal nägiwad nad umbes 50 Mehillast: ühed oliwad pilali maas rohu sees, teised mängisiwad kaartisid ja muid mängusid, aga mõned jälle magasiwad.

Nende lestel, kõrgel kohal, seisis wangi wõetud poist-
lene ja waatas naeratades alla wäitese Brantslaste hulga peale.

Tema õlgadelt maha kukuw mantel säras auntähte-
dest, mida mässajad Mehilaste pealitud kandiswad.

Selle toleda koha metsiku wäikusesse lõlas äkitselt hele
lapse heal ülewalt.

— Kapten Melje, — hüüdis ta uhkete, — teie
näete, et mina sõna pidasin; mina näitan teile seda, seda
teie oisite: pealikut Wanshadorat.

— Galb nali! — ütles üks soldat. Poistese filma-
tulnud liikusiwad.

— Mina ei waleta mitte! — flsendas tema, — mõne
päewa eest tagasi astusin mina oma isa asemele, selle teie
Mehiku linna juures lahingis ära tapsite, ja flis mina
wandusin, et mina teile oma isa eest lätte maksan. Aga
nõud, et teile näidata, et mina teid mitte lõhju et ole
toonud, — nõuan mina, et teie nii ruttu kui wõimalik,
põgenete, sest et mina oma soldatite eest wastutomist kauem
enese peale ei wõta.

Brantslased oleksiwad heameelega sellele n õifesele lake-
teistkümnepäevasele pealikule tema häbemata julguse eest,
mislega ta neid narrinud, lätte tasunud, kui see neil wõ-
malik oleks olnud, aga tema ise wiis nad oma redupaita
ja see ei oleks mitte õige olnud, kui ta seda mitte oma
kasuks ei oleks tarwitanud. Neile ei jäänud muud üle,
kui sõna kuulda ja tasa hiljulest ära põgeneda; nad koo-
tasiwad oma wangi.

Kaua pärast seda weel räägiti Brantslaste leeris selle
poistese suurest julgusest, tema sübidusest ja waimu aga-
rusest. —

Sulge süda on enam kui pool wõitu.

Amsterdami haige mees.

Rikkal rahwal on mõnikord ommetegi, hoolimata nende
kullast ja hõbedast, nii mõndagi loormat ja haigust lenda,
millest waene mees, tãnu Jumalale, midagi ei tea; on
haigusi olemas, mis mitte õhust ei tule, waid tãie wa-
gentest ja klaasidest, ja pehme toolidest ja siidi woodidest,
nagu seda Amsterdami linna terweks tehtud rikas mees